

Ghislaine Leung viu i treballa a Londres. Desenvolupa la seva pràctica a partir d'una sèrie de partitures de muntatge que defineixen la naturalesa de cada obra. Aquestes partitures responen a les condicions de les estructures en què s'exhibeixen i, d'aquesta manera, revelen les seves —nostres— pròpies limitacions dins del sistema. Partint d'un enfocament rigorosament conceptual però al mateix temps profundament personal, Leung se centra en els aspectes reproductius de la pràctica institucional que configuren de manera decisiva el resultat de la producció i recepció artística, però que acostumen a romandre invisibles.

Leung ha fet exposicions individuals a la Kunsthalle de Basilea, la Renaissance Society de Chicago, Simian (Copenhaguen), Maxwell Graham (Nova York), Ordet (Milà), el Museum Abteiberg de Mönchengladbach (Alemanya), Cabinet (Londres), Netwerk (Aalst, Bèlgica), la Künstlerhaus (Stuttgart), Chisenhale (Londres), Reading International (Reading, Regne Unit), Cell Project Space (Londres) i WIELS (Brussel·les).

Per a més informació:

de les 18.12 a les 17.48
Cicle d'exposicions
A cura
d'Alejandro Alonso Díaz

Huaqian Zhang
06.02 –
06.04.26

Michael Kleine
22.04 –
05.07.26

Camilla Wills*
14.07.26 –
17.01.27

**Exposició al vestíbul de la Fundació Joan Miró*

Ghislaine Leung
17.07 –
18.10.26

Victor Ruiz Colomer
30.10.26 –
17.01.27

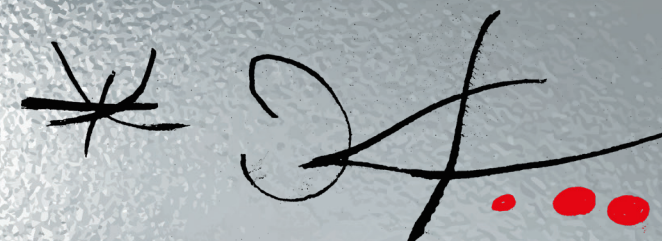
Amb la col·laboració de:

B Sabadell
Fundació

Espai
13

Ghislaine Leung
Manteniment

17.07. –
18.10.2026

Fundació Joan Miró

Parc de Montjuïc
Barcelona

Centre d'Estudis
d'Art Contemporani

Ghislaine Leung

Manteniment

L'Espai 13 presenta *Manteniment*, una exposició individual de Ghislaine Leung.

«És primavera. Flors grogues i blanques. El meu pare és a l'hospital. Fa mesos que està ingressat. Se'n vol anar a casa. No se'n pot anar a casa. Jo vaig a veure'l tant com puc. Però no hi puc anar sempre. De fet, ni tan sols hi puc anar gaire. Durant les vacances, em toca aixecar la meva mare per treure-la de la banyera. Pesa més que jo. Estic contenta de poder-ho fer. No sempre podré. Estigues contenta de poder-ho fer. La meva filla tindrà la meva edat quan jo tingui la de la meva mare. Si és que arribo a l'edat de la meva mare. La meva filla em diu que quan no hi soc olora el meu coixí. Per què te n'has d'anar, pregunta la meva filla. Les altres mares no se'n van mai. Només serà una nit, li dic. Una nit és molt de temps, diu ella. Soc a l'aeroport, parlant per telèfon amb l'hospital. Soc a l'aeroport, comprant una joguina. La meva filla és a l'escola. El meu pare és a l'ambulància. Jo torno de l'aeroport. Faré la feina que s'hagi de fer. No aniré al muntatge. No aniré a la inauguració. Aniré a la funció de l'escola. Em prendré el meu temps. Sostindré i em deixaré sostenir. Deixar anar. Que n'hi hagi prou amb el que ja he fet, amb el que estic fent. I no passarà res. La primavera s'acabarà i arribarà l'estiu. Ja és aquí. Soc la filla de la meva mare i del meu pare, la mare de la meva filla. Soc totes les persones que estimo».

Ghislaine Leung

CONVERSA:

Alejandro Alonso Díaz:

Ha arribat l'estiu, i aquesta exposició es titula *Manteniment*. Amb aquest temps, tot es nota més enganxós: el terra, la suor, la condensació, i es percep un cert cansament en l'ambient. Depenent de les condicions materials, hi ha coses que són més difícils de mantenir que altres, i això interfereix tant en l'agència de la vida individual com en l'assistència social. Què és per a tu el manteniment i com es mostra a l'exposició?

Ghislaine Leung:

En aquesta exposició, el manteniment és una partitura de muntatge: «l'espai expositiu es deixa tal com està». S'han retirat les obres d'art de l'exposició anterior, també se n'han retirat les estructures adjacents, però, pel que fa a la resta, l'espai s'ha deixat tal com estava. No s'ha tornat a l'estat institucional per defecte, no s'ha tornat a pintar, no s'han tapat els forats, no s'ha escombrat i la il·luminació s'ha deixat com estava. Perquè aquesta mena de feina és la que es fa sempre, i també és la que es veu menys. L'espai tanca i torna a obrir, i és estable. Però aquesta estabilitat és producte d'una acció que manté la neutralitat, l'autonomia del context de l'art, i també l'art que allotja. Aquesta feina s'entén no fent-la visible, sinó retirant-la. Aquí podem veure què passa quan la imatge no es cuida, i el que passa és bonic, humà, viscut. Continua durant tot el període d'exposició. No es netejarà l'espai, ni se'n retiraran les restes que hi pugui haver. És una de les partitures més difícils d'executar, perquè implica enfrontar-se a uns protocols que tenim profundament interioritzats: netejar i endreçar. I fer-ho semblar una cosa fàcil, feta sense esforç, permanent. Però no és fàcil. Mantenir un espai, un programa, una institució, una pràctica, és difícil, i implica molta més feina de la que suposa la producció de les obres d'art. Calen moltes mans, i molta passió, per fer aquesta feina. El manteniment és una feina dura. És fer el mateix cada dia; és continuar fent una cosa. Fa de mal quantificar. No té la qualitat desitjable de les coses noves, ni la visibilitat del progrés o l'especulació, dels resultats i els guanys. És la feina que s'ha de fer. La feina de casa, la feina de gestió, l'esforç físic, les tasques de cura. Com a forma de treball, per norma general, la feina de manteniment ni tan sols es considera feina (ni jo la hi considero). Però és la feina de la què depenc. El manteniment és un treball emocional, és recordar les coses que sabies i que has tornat a oblidar, els patrons d'un mateix, els estira-i-arronsa de la vida diària. Els progressos, i també els daltabaixos

inevitables. El simple fet de mantenir-se, de continuar sent artista, mare, de recordar i ser conscient que gran part de tot això és feina, i que amb això ja n'hi ha prou. És la feina reproductiva invisible en què es basa tot el que es percep com a feina productiva. Que la feina, sense aquest manteniment, simplement, no és possible.

AAD:

Dius de la teva obra que depèn del context. Partint d'aquesta lògica, *Manteniment* és una partitura que es fa materialment present mitjançant l'acció de retirada que activa. L'obra, pel fet d'estar supeditada a la temporalitat de l'exposició, als cossos del públic i, en última instància, a la vida dins de la institució, adopta una forma concreta. Però aquest manteniment continu també té lloc més enllà de l'espai institucional a través de les tasques administratives, domèstiques i intel·lectuals diàries, cosa que, en certa manera, queda reflectida a *Pressupostos*. Com se sobreposen aquestes dues partitures?

GL:

Sí, és clar. Crec que totes dues obres han estat amb mi durant molt de temps, des que treballava a l'àmbit institucional, tot i que no les vaig materialitzar fins al 2025. Volia trobar una manera d'articular tota la feina que hi ha darrere d'una exposició, de la producció d'una obra, que no és pròpiament l'obra d'art. Que el que queda després de l'objecte desmaterialitzat és, de fet, feina immaterial. Durant molts anys vaig treballar com a tècnica de muntatge d'exposicions, i després com a ajudant de comissariat, i crear el context del qual depèn l'art implica una quantitat ingent de feina. Tant *Manteniment* com *Pressupostos* parlen de la feina que implica muntar una exposició, a més de l'art en si. Fa anys que no vaig als muntatges, però la major part de la feina artística no es fa en les dues setmanes de muntatge i producció. Desenvolupar una pràctica artística implica una logística, reunions, feina administrativa i comptable, temps, temps perdut, temps en el buit, un temps desconegut. Un pressupost és una representació; té la seva política; no reflecteix el treball emocional, les hores extres, les crisis, el drama. Igual que la majoria de revelacions, s'amaga en el que mostra. Potser el que m'interessa és mostrar aquest ocultament. També el meu.

Extracte de la conversa entre
l'artista i el comissari.
Llegeix la conversa completa aquí:

